

Když bude mít náladu, nasbírání nějaké houby, pokud se mu ovšem v kůrovci zničených zbytcích lesů podaří nějaké najít. Vyrazí na dlouhý výlet nebo si zajde na pivo do hospody. Ale jinak od své dovolené vyžaduje vlastně jen jednu jedinou věc: aby mu všichni dali pokoj.

Než se ale tahle mlhavá představa zhmotní, bude muset vydržet ještě necelé dva týdny v tomhle rozpáleném bytě a kanceláři, která je sice klimatizovaná, ale zavalená papíry, které musí Tomáš před svým odjezdem zkompletovat.

A ještě jedna podmínka musí být splněna. Něco, co vůbec nezávisí na Tomášově vůli. Nesmí dojít k žádné vraždě. A když už, tělo se nesmí najít do té doby, než se Tomáš vrátí plný sil a elánu do práce.

•

Eva Černá toho muže poznala hned, jak se objevil ve dveřích.

Příběhem rodiny Šindelářových teď žila celá země. V televizi a na zpravodajských webech se míhala podobná hezká dívka, střídaná záběry na skupiny policistů a dobrovolníků pročesávajících krajinu. Petr Šindelář se v televizi také objevil, v dojemném vzkazu prosil svou dceru, aby se vrátila domů. Neúspěšně.

Eva tušila, proč Petr Šindelář zavítal zrovna do jejího kanclíku, skrytého v útrobách vily na kraji města. Jako jediná zaměstnankyně malé neziskovky zvané Vanesco měla poněkud nezvyklou náplň práce: hledat ztracené lidi. Většinou šlo o neplatiče alimentů, ale párkrát už hledala i zatoulané děti nebo teenagery, po kterých se slehla zem. A byla v tom dobrá.

Jenže šestnáctiletá Eliška Šindelářová rozhodně nepatřila mezi běžné útekáře. Případ byl mnohem hrožavější, a na jeho konci navíc svítilo jen malinké světýlko naděje. Eva proto vymýšlela, jak se z toho vyvlíknout, ještě než Eliščin otec dokončil svou prosbu.

Bylo jí ho líto. Působil jako člověk zvyklý pracovat rukama, řemeslník, silné paže a široká ramena, ale teď jako by se jí zmenšoval před očima. Pleť měl šedivou, byl cítit potem a nepraným oblečením a jeho pohled mířil skrz stěnu místnosti.

„Moc ráda bych vám nějak pomohla, ale myslím, že mě nepotřebujete. Máte v zádech policii a armádu, pomáhají vám nejlepší profici se špičkovou technikou. Já honím rozvedené tatínky, co nechťejí platit výživné na děti...“ vysvětlovala.

„Jenže oni nehledají Elišku, oni hledají tělo. Ale já to nevzdávám, ona... Ona si zaslouží šanci. Jde o čas, paní Černá, to přece víte, hrozně se bojím, že přijdu i o ni...“

Tohle Eva věděla. Věděli to všichni, kdo o pátrání po Elišce Šindelářové alespoň něco zaslechli. Vyšetřovatelé předpokládali, že po tom, co provedla, se nebude chtít vrátit. Bude mít strach z trestu. Bude trpět výčitkami. A možná si bude chtít vzít život.

Proto ty vrtulníky s termovizí, ten spěch, nasazení vojáků i hasičů. Šlo o to najít Elišku dřív, než si něco udělá.

„Nedokážete si představit, jaký to je.“ Šindelář schoval tvář do dlaní. „Ten pocit, když se vám stane... tohle.“

Eva sklonila hlavu. Ne, tohle si lze představit jen stěží.

„Manželka nad ní zlomila hůl. Ať se nevrací, řekla mi. Snáší to ještě hůř než já, už vůbec neuvažuje... Ale já...“ zavzlykal, „já chci mít aspoň jedno dítě. Aspoň jedno chci zachránit.“